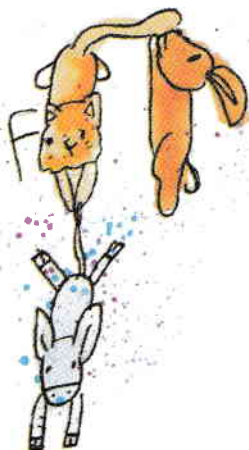

LBRIS

We know
books

Ordinul Povestitorilor

REVISTĂ DE SCRIERE CREATIVĂ ȘI ALTE FORME DE MAGIE

arthur

Dragoș Pîslaru <i>O școală, o felie de tort și puțină responsabilitate</i>	11
Sonia Abrudan Caciora <i>O poveste despre greierași, viori și nectar de pădăie</i>	17
Eduard Andrei Lungu <i>Profesor pentru șosete cu personalitate</i>	23
Larisa-Amena Roman <i>O zi la Academia Pisicilor</i>	29
Nicoleta Beatrice Munteanu <i>Cutia galbenă</i>	35
Sara Petrescu <i>O oră de gramatică</i>	41
Matei Moldovan <i>Examenul de zbor</i>	47
Eliza Rosanna Țiu <i>Titularizare pe Terra</i>	53
Iris Alexandra Lungu <i>Zumzătorii</i>	61
Thea Ilinca Jianu <i>Profesorul proscris</i>	67
Bianca Savu <i>Farsa de Halloween</i>	73
Cristina Luca-Parapiru <i>Z de la deZastru</i>	79
Ana-Maria Amarandei <i>Profesorul Doză</i>	85

Tudor Sebastian Bocuț

Teorema Tântălăilor 91

Iulia Moșteanu

O zi NEobișnuită 97

Andreea Maria Serghie

Profesor la Coralius 103

Iarena Edina Rusu

Introducere în umanologie. 109

Ștefan Matei Marinescu

Profesor de litere 115

Maya Gabriela Tudosescu

Atacul de noapte al cârțițelor. 121

Copiii din clasa a V-a

de la Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzău

Lecții de seriozitate. 127

Teodor Păpușe

Domnu' de GEO. 135

Pentru acest număr au ilustrat:

*Ștefan Banciu, Antonio Andrei Belcin, Sabrina Maria Bogaciu,
Alessia Antonia Buga, Ștefan Colibaba, Maria Costache,
Catinca Dăciulescu, Maria Diaconu, Diana Fetelea,
Beatrice Maria Ghebac, Eda Guzel, Maria Ghimpețeanu Iordan,
Ilinca Mara Mitruț, Teofana Nistor, Anastasia Popescu,
Ioana Popescu, Sorana Ilinca Simionescu, Andreea Petronela Sîrbu,
Dina Ioana Stanciu, Ly Ulieriu, Ștefan Gabriel Vrânceanu*

O școală,
o felie
de tort
și puțină
responsabilitate

Text de Dragoș Pislaru, clasa a VI-a, Avenor College, București

Desen de Ștefan Colibaba

Sunt Dragoș și azi împlinesc 13 ani, dar toți adulții din viața mea insistă că sunt deja mare și țin morțiș să mă trateze ca pe un viitor adult, îmi iau o față serioasă și imediat îmi dau seama că urmează un cuvânt pompos: RESPONSABIL. Sună ca un ultimatum. L-am căutat în dicționar și chiar pare ceva important. Dar eu nu înțeleg de ce atâta grabă? De ce ar renunța cineva de bunăvoie la copilărie? Mie îmi place prea tare, vreau să o păstrez pentru totdeauna! Iar ei n-au decât să fie în continuare adulți, nu-i opresc. Ba chiar mi-aș dori să mă întrebe și pe mine cineva cum aș vrea eu să fie la școală, și-atunci aș cere să se desființeze imediat regulile, temele și notele! Să se predea doar glume, joacă și excursii! Altfel, nu e atât de rău la școală. Îți faci prieteni mulți, iar pauzele sunt preferatele mele, mai ales cea mare, în care ne întâlnim și ne jucăm de-a ce vrem noi, uitând puțin de datoria de elev.

Azi am voie să duc un tort la școală pentru colegi. E greu, mi-au cam amorțit mâinile, dar sigur se vor bucura toți cu mine, să-l devorăm până la ultima linguriță de frișcă.

Ajung la școală și primul lucru pe care îl observ este politețea celor din jur când mă salută. Ce-or avea? Cred că n-au dormit bine. Sau sunt eu și mai aiurit decât de obicei. Până și doamna Reactina, profesoara de chimie, îmi zâmbește când dă cu ochii de mine. Ceva dubios se întâmplă! Doamna aceasta sau nu zâmbește niciodată, sau nu am fost eu în situația onorantă să fiu martor la așa raritate. Aș fi jurat că-i lipsește vreun mușchi și nu-și poate mișca colțurile gurii

în sus. În fine, o salut și eu cât pot de mios și mă strecor pe lângă perete, sperând că nu mă mai observă niciun profesor.

Mai am câteva minute până încep orele, cât pentru un drum la baie să îmi spăl fața și să mă trezesc mai bine. Dar din oglindă mă privește un domn cu cravată și costum. Eu unde am dispărut? Sigur trebuie să fie o farsă! Ce s-a întâmplat cu mine? Palmele mele pipăie chipul din oglindă și îl simt că e al meu. Mai are și puțină barbă care mă zgârie. Căh! Groaznic! Unde sunt eu, puștiul care trebuie să-și servească tortul de ziua lui? O să ies pe hol și-o să merg direct la colegii mei, tovarășii mei de aventuri, ei sigur n-o să mă lase la greu și o să mă ajute cu o explicație sau o soluție.

În fața mea apare atât de brusc, foarte agitată, doamna Creionașcu, secretara școlii, mai să-mi dărâme tortul pe jos. Îmi spune fără să răsuflă că ora mea a început deja și copiii fac hărmălaie și se bucură evident că nu se face ora dacă profesorul n-a apărut încă. Că ar fi trebuit să țin ora de astronomie, dar acum țipă cu toții în cor „libertate” și aruncă penare și cărți prin clasă. Au răsturnat mesele, sar pe feastră și țopăie pe catedră. Nu înțeleg prea bine ce vrea de la mine, dar mai ales... cum să predau eu astronomie? Nu mă descurc grozav la nicio materie, cum să predau eu ceva atât de complicat? Doamna Creionașcu dă din mâini și din cap, se plimbă nervoasă de colo, colo și într-un final, exasperată de tăcerea mea uimită bate din picior și-mi spune scurt și răspicat:

— Domnule profesor, trebuie să faceți ceva!

Ce a spus? Cu ce profesor vorbește? Doar nu cu mine?! Încerc un răspuns mormăit:

— Bine, doamna Creionașcu, dar elevii știu să respecte regulile?

— Care reguli, domnule profesor? Dumneavoastră ați anunțat că astăzi renunțăm la reguli! Uite ce dezastru! Să nu spuneți că nu v-am prevenit!

Îmi aruncă nervoasă o ultimă privire încruntată și se răsucește pe călcâie, îndepărtându-se.

Îmi fac curaj și intru în clasa de unde se auzeau urlete, cu tortul la înaintare, poate mai câștig bunăvoință. Doar îi cunosc! Sunt prietenii mei, gândim la fel, ce s-ar putea întâmpla rău, chiar și cu fața asta nouă?! Dar gândul meu nu apucă să se termine, că un penar îmi vâjâie pe la ureche, ratând la milimetru tortul.

— Dragi copii, vă rog puțină atenție! strig hotărât, convins că mă vor asculta.

Nimeni nu mă bagă în seamă, așa că le spun că verific temele, dar ei râd și-mi strigă în cor:

— Nu facem teme pentru că ați spus că nu avem nevoie de ele!

Ameninț că le dau notă mică dacă nu mă ascultă. Râd din nou și-mi spun fericiți că nu se poate, pentru că tot eu am anunțat că nu se mai dau note. Mă uit disperat la ei și nu știu cum să-i opresc. Sunt o forță a naturii, iar eu sunt unul singur. Mi se înmoaie genunchii și simt că mă doare capul. Îmi chinui mintea panicată pentru a găsi o idee salvatoare.

— Tortul este pentru voi! strig disperat și brusc se face liniște. Știu că am renunțat la reguli, teme și note astăzi, dar vi-l ofer dacă ne gândim, împreună, la cum ar trebui să arate școala ideală pentru voi! adaug plin de speranță atunci când văd că toți se îndreaptă spre locurile lor.

Astăzi eu sunt profesor de imaginație, iar ei sunt asistenții mei. Negociem împreună cum ne expunem ideile, cum îi ascultăm și respectăm pe ceilalți când vorbesc și cum vom măsura, tot împreună, la final, mărimea potrivită și egală a tuturor feliilor de tort. E școala ideală și putem învăța orice. Cădem de acord că școala trebuie să fie colorată, veselă, plină de flori și de muzică. La cantină se servește

desertul primul, la bibliotecă se scriu povești, iar la orele de chimie se predau vrăji. La matematică se fac socoteli cu bomboane pe care ai voie să le mănânci dacă îți iese rezultatul corect. La geometrie construim castele, iar la fizică facem curse cu mașinuțe. Chiar dacă nu ne plac, avem nevoie de reguli, pentru că altfel e doar haos și nu reușim să avem liniște să învățăm ceva. Notele sunt bune și ele, altfel nu știm dacă am progresat, iar temele ne ajută să exersăm ceea ce învățăm.

Mă trezesc în fața clasei, cu tortul în brațe și colegii cântând „La mulți ani!”. Mă bucur de realitate, dar acum mi-a încolțit un gând în minte. Ca să vezi! Cred că azi m-am molipsit de responsabilitate și mi-ar plăcea să devin cu adevărat profesor de imaginație.

0 poveste despre greierași, viori și nectar de păpădie

Text de Sonia Abrudan Caciora, clasa a VII-a,
Liceul Teoretic „Wenford Academy”, Oradea

Desen de Sabrina Maria Bogaciu

LBPS

We know
books

Era o zi minunată de mai. Florile delicate ale copacilor răspândeau un parfum încântător, iar soarele încălzea cu o lumină blândă pământul și aripile albinuțelor care roiau ocupate în poiană. Printre fire înalte de iarbă, Țop greierașul înainta cu salturi ample, ducând în spate, cu mare grijă, o vioară.

Nici frumusețea primăverii care-i zâmbea de pretutindeni, nici chemarea prietenilor care îl invitau să se pregătească pentru Saltatoria, marele concurs de sărituri, nu l-au putut opri din drum. Părea atât de hotărât să ajungă acasă, încât nimeni n-ar fi bănuț că, de fapt, ar fi dorit să se antreneze. Visa să devină săritor profesionist, însă părinții lui aveau alte planuri pentru el:

— O veste minunată, Țop, anunță fericită mama, de îndată ce greierașul păși în casă. S-a eliberat un loc în marea orchestră a pădurii! Te-am înscris la audiție de-ndată ce-am aflat!

— O șansă uriașă, interveni grăbit și tatăl, să împlinești visul meu! Când aveam vârsta ta, am primit vioara, pe care ai moștenit-o tu acum, dar părinții mei erau prea săraci să mă trimită la cursuri. Din fericire, noi am vorbit cu domnul Teaolin, cel mai bun profesor din poiană! Cere multe grăunțe, e drept, dar mama ta s-a angajat la regina furnicilor ca să primească semințele de care avem nevoie!

— Iar tatăl tău le va ajuta pe albine, pentru a plăti cursurile de prezență scenică, pe care le vei face în locul orelor de sărituri. Am comandat și fracul de mătase! Te vei prezenta IMPECABIL la concurs! strigă însuflețită mama.